

[Ib Nørlund]

magterne samtidig skulle give garanti mod anvendelse af atomvåben imod disse lande. Denne nye opfattelse af begrebet atomfrie zoner er jo også fremsat i FN i den sidste samling af forskellige socialistiske lande. Men det er over al måde urimeligt, at et sådant forslag kun har fremkaldt nogle afvisende grynt fra regeringens side. Det er dog et væsentligt initiativ, der åbner nye perspektiver både for Danmark og for den almindelige udvikling, og jeg må opfordre udenrigsministeren til at ytre sig herom.

Sluttelig: det er ikke nok, at regeringen har ansat en minister for pæne ord om nedrustningen, når man på væsentlige områder handler modsat. Jeg vil lige nævne tre ting, som jeg gerne vil bede om en forklaring på.

For det første: hvordan kan man, samtidig med at man afleverer nedrustningsvenlige taler på FNs generalforsamling, umiddelbart gå over i et NATO-møde, som giver tilslutning til et omfattende langsigtet oprustningsprogram, som det før blev berørt her? Er det det, hr. Kjeld Olesen mener med et misforhold mellem statsmandstaler og praktisk oprustning?

Det andet er neutronbomben. Hele foråret prøvede jeg at hale en protest mod dette nye oprustningsskridt ud af regeringen, bl. a. under henvisning til det hollandske parlament. Svaret var sniksnak. Det var USAs anliggende, om de skulle produceres, sagde man. Da Carter senere erklærede en vis udsættelse, sagde man, at det havde man ment hele tiden. Siden har Carter ændret stilling på ny. Vil den danske regering nu protestere, ligesom det hollandske parlament igen har gjort det?

Og endelig har i en hel række udtalelser fra den senere tid forsvarlets ledere, ministre, generaler og andre sagt, at det danske forsvars hovedopgave nu er – for at citere general Jørgensen – modtagelse af NATO-forstærkninger i en krigs- eller krisesituation.

Handelsministeren har fremsat love i samme retning. Aktuelt har sagt, at forskellen mellem sådan en indrykning og stationering af fremmede tropper var for intet at regne. Jyllands-Posten har sagt, at »forsvarsministeren lige så stille har ændret regeringens holdning til dansk sikkerhedspolitik«.

Jeg vil godt udbede mig en forklaring.

Og så har ministeren som sædvanlig understreget, at regeringens udenrigspolitik er

bundet til EF. Den er blevet det mere og mere, og de forestående EF-valg truer med at føre denne integration endnu videre. Men der må da vel kunne sættes grænser, og med det formål skal jeg på vegne af DKP, SF, VS og retsforbundet fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketinget vender sig imod en overstatslig udvikling af EF i retning af en egentlig unionsdannelse,

går tinget over til næste sag på dagsordenen.«

Forslaget støttes af de nævnte 4 partier, og socialdemokratiet kender jo også teksten. Den er blevet frembåret af hr. Kjeld Olesen tidligere i denne debat. Det er jo ordret, hvad socialdemokratiets hovedbestyrelse vedtog den 11. november.

Jeg vil opfordre til – da flertallet således synes i orden – at man vedtager denne udtalelse som udtryk for, at der trods alt må være grænser for EFs bestræbelser på at sætte dansk suverænitet ud af kraft.

Formanden:

Da det endnu ikke er vedtaget, må jeg måske bede om et eksemplar af forslaget.

Ib Nørlund (DKP):

Jeg vil ikke forskåne formanden for noget som helst.

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i debatten.

(Kort bemærkning).

Melchior (CD):

Det er ikke, fordi jeg lægger overdreven vægt på hr. Ib Nørlunds taler, og da slet ikke, når de drejer sig om udenrigspolitik, men jeg synes, at hr. Ib Nørlund tog sig en utilbørlig frihed, da han angreb min partifælle og kollega hr. Erhard Jakobsen for nogle udtalelser uden nærmere at specificere, hvad det er for nogle udtalelser.

Jeg mener, at når man skal diskutere en udtalelse her fra talerstolen, må man enten